

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj: S1 1 K 011049 14 Krž2

Datum donošenja: 01.04.2014. godine

Datum otpreme: 25.04.2014. godine

Pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda Bosne i Hercegovine u sastavu:

sudija Azra Miletić, kao predsjednica vijeća

sudija Redžib Begić, kao sudija izvjestilac

sudija Dragomir Vukoje, kao član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
ZORANA MILIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Slavica Terzić

Branilac optuženog Zorana Milića:

advokat Slavko Aščerić

SADRŽAJ:

PRESUDA	3
Obrazloženje.....	3
OPĆA PITANJA	5
BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA	6
A. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG ZORANA MILIĆA	6
1. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH.....	6
POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE	7
A. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG ZORANA MILIĆA	7
B. ZAKLJUČAK APELACIONOG VIJEĆA	10
ODLUKA O KRIVIČNO PRAVNOJ SANKCIJI	13
A. ŽALBA TUŽILAŠTVA	13
B. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG ZORANA MILIĆA.....	14
C. ZAKLJUČAK APELACIONOG VIJEĆA.....	14

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine, sastavljenom od sudije Azre Miletić, kao predsjednice vijeća, te sudija Redžiba Begića i Dragomira Vukoja, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Nevene Aličehajić u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Zorana Milića, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačke c) i f) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine i branioca optuženog Zorana Milića, advokata Slavka Aščerića, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 011049 13 Krl od 29.11.2013. godine, nakon održane javne sjednice apelacionog vijeća u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Slavice Terzić i branioca optuženog Zorana Milića, advokata Slavka Aščerića, a u odsustvu uredno obavještenog optuženog Zorana Milića, dana 01.04.2014. godine, donio je:

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, dok se žalba branioca optuženog Zorana Milića, **djelimično uvažava,** te se presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 011049 13 Krl od 29.11.2013. godine, **preinačava** u odluci o kazni, tako što se optuženi Zoran Milić, za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, a u vezi sa članom 22. istog zakona, na osnovu navedenih zakonskih odredbi i uz primjenu odredaba članova 33., 38. i 41. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, **o s u đ u j e** na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina, u koju mu se na osnovu člana 50. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru od 26.02.2013. godine do 26.07.2013. godine.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 011049 13 Krl od 29.11.2013. godine, optuženi Zoran Milić oglašen je krivim da je radnjama opisanim u tačkama 1. i 2. izreke presude, počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana

142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu : preuzeti KZ SFRJ)¹, a u vezi sa članom 22. istog zakona, te je na osnovu navedenih zakonskih odredaba i uz primjenu odredaba članova 33., 38. i 41. KZ SFRJ, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina. Na osnovu odredbe člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, odlučeno je da se vrijeme koje je optuženi Zoran Milić proveo u pritvoru i to od 26.02.2013. godine pa do 26.07.2013. godine, istom ima uračunati u izrečenu kaznu zatvora. Na osnovu člana 188. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP BiH), optuženi je oslobođen obaveze da naknadi troškove krivičnog postupka, te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava, dok je na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH, odlučeno da se oštećeni, sa imovinsko pravnim zahtjevima, upućuju na parnicu.

2. Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo Bosne i Hercegovine i branilac optuženog Zorana Milića, advokat Slavko Aščerić.

3. Tužilaštvo je žalbu izjavilo zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, po osnovu člana 300. stav 1. ZKP BiH, sa prijedlogom da apelaciono vijeće Suda BiH žalbu uvaži, te preinači pobijanu presudu, na način da optuženom Zoranu Miliću za počinjeno krivično djelo izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju.

4. Branilac optuženog Zorana Milića, advokat Slavko Aščerić, žalbu je izjavio zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. ZKP BiH i odluke o kazni iz člana 300. stav 1. ZKP BiH, sa prijedlogom da apelaciono vijeće Suda BiH preinači prvostepenu presudu i optuženog Zorana Milića oslobodi od optužbe, *ili da istu ukine i predmet vrati istom sudu na ponovnu odluku*².

5. Tužilaštvo nije dostavilo odgovor na žalbu branioca optuženog.

6. Branilac optuženog je u zakonskom roku dostavio odgovor na žalbu Tužilaštva, u kojem ističe da su svi prigovori iz ove žalbe neosnovani, te predlaže da se žalba odbije kao neosnovana.

7. U skladu sa odredbama člana 304. ZKP BiH, dana 01.04.2014. godine održana je sjednica apelacionog vijeća dana 01.04.2014. godine, kojoj su pristupili tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine Slavica Terzić i branilac optuženog Zorana Milića, advokat Slavko

¹ Uredba sa zakonskom snagom o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije koji je preuzet kao republički zakon za vrijeme neposredne ratne opasnosti ili za vrijeme ratnog stanja (Sl.list R BiH broj 6/92) i Zakon o potvrđivanju uredbi sa zakonskom snagom (Sl. list R BiH broj 13/94); U daljem tekstu: Preuzeti KZ SFRJ

² Odredba člana 315. stav 1. ZKP BiH, propisuje koje odluke po žalbi vijeće apelacionog odjeljenja može donijeti te je navedeno: „Vijeće apelacionog odjeljenja može...ukinuti presudu i održati pretres.“ Dakle, važeći ZKP BiH ne predviđa mogućnost vraćanja predmeta prvostepenom sudu na ponovnu odluku, nego samo mogućnost održavanja pretresa pred vijećem apelacionog odjeljenja, iz kojeg razloga je i ovo vijeće, navedeni prijedlog branioca tretiralo kao prijedlog za ukidanje presude i održavanje pretresa

Aščerić, dok uredno obaviješteni optuženi Zoran Milić nije pristupio, pa je sjednica na osnovu stava 4. navedenog člana održana u njegovoj odsutnosti.

8. Tužiteljica je ukratko izložila sadržaj pismeno podnesene žalbe, ističući da u cijelosti ostaje kod žalbenih razloga i prijedloga.

9. Branilac optuženog Zorana Milića je izložio sadržaj žalbe, ostavši u cijelosti pri svim razlozima i prijedlozima.

10. Tužiteljica je dala odgovor na žalbu branioca optuženog, ističući da je žalba neosnovana i predlažući da se ista kao takva odbije, dok je branilac optuženog istakao da ostaje kod svih navoda, kao i prijedloga iz odgovora na žalbu Tužilaštva.

I. OPĆA PITANJA

11. U skladu s odredbom člana 306. ZKP BiH, apelaciono vijeće preispituje presudu u granicama žalbenih prigovora, te se odluka žalbenog vijeća ograničava samo na ona pitanja koja su stranke istakle i obrazložile u žalbi. Nadalje, u pogledu samog sadržaja žalbe, a koja može predstavljati valjan osnov za ispitivanje presude koja je predmet pobijanja, vijeće nalazi potrebnim naglasiti da je prema odredbi člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, obaveza žalioaca da navede pravni osnov pobijanja presude, ali i obrazloženje kojim potkrjepljuje osnovanost istaknutih prigovora.

12. U smislu navedenog, podnosilac žalbe je dužan navesti žalbeni osnov po kojem pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, ali i istaknuti prigovor potkrijepiti jasnim i argumentovanim obrazloženjem.

13. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, te ukazivanje na navodne nepravilnosti pobijane presude, bez preciziranja žalbenog osnova pod koji bi se takve nepravilnosti presude imale podvesti, ne može se smatrati valjanom osnovom za pobijanje presude, te takve prigovore apelaciono vijeće *p r i m a f a c i e* ocjenjuje neosnovanim.

II. BITNE POVREDE ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA

A. ŽALBA BRANIoca OPTUŽENOG ZORANA MILIĆA

1. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH

14. Kako branilac žalbom ističe, prvostepeno vijeće je povrijedilo pravo na odbranu optuženog, kada je branilac onemogućen da u toku unakrsnog ispitivanja tada prvooptuženog u predmetu Zorana Marinića, koji je dao iskaz kao svjedok svoje odbrane, postavi pitanje u korist vlastitih tvrdnji, a kojim pitanjem bi se, kako to branilac ističe u žalbi, razjasnio motiv izvršenja predmetnih krivičnih djela za koja je, kao saizvršilac, optužen i Zoran Milić, a time i otkrio stvarni izvršilac navedenih zločina.

15. Apelaciono vijeće istaknuti prigovor nalazi neosnovanim.

16. Naime, povreda prava na odbranu optuženog, kao apsolutno bitna povreda odredaba krivičnog postupka propisana u članu 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH i koja kao takva vodi obaveznom ukidanju pobijane presude, postoji kada nisu primjenjena ili su nepravilno primjenjena pravila postupka na štetu optuženog, tačnije kada je došlo do povrede procesne norme na štetu optuženog. Međutim, osim u situaciji kada je riječ o flagrantnom kršenju procesnih normi, nije dovoljno u žalbi istaći samo da je procesna norma povrijeđena, nego je nužno da žalilac ukaže i kakav je to negativan uticaj po položaj optuženog eventualno proizvelo, odnosno kako je takvo kršenje procesne norme bilo od uticaja na pravilnost i zakonitost presude. Branilac, kako to ističe u žalbi, smatra da je prvostepeni sud postupio protivno odredbi člana 262. stav 1. ZKP BiH, kada mu je uskraćena mogućnost da u okviru unakrsnog ispitivanja optuženog kao svjedoka, postavlja pitanja koja su, iako su izlazila izvan okvira direktnog ispitivanja, predstavljala pitanja „u korist vlastitih tvrdjenja“, a koja pitanja se, na osnovu odredbe člana 262. stav 1. ZKP BiH, a u vezi sa članom 259. stav 2. istog zakona, u unakrsnom ispitivanju optuženog kao svjedoka mogu postavljati.

17. Uvidom u transkript svjedočenja optuženog Zorana Marinića kao svjedoka, apelaciono vijeće je utvrdilo da je odbrani optuženog Zorana Milića, omogućeno, nakon što je tada prvooptuženi Zoran Marinić direktno ispitan od strane svoje braniteljice u svojstvu svjedoka svoje odbrane, unakrsno ispitivanje navedenog svjedoka. Branilac optuženog Zorana Milića je odmah na početku ispitivanja najavio da on neće imati pitanja u okviru direktnog ispitivanja, nego da će se njegova pitanja zasnivati na dokazivanju vlastitih tvrdnji. Diskreciono pravo suda, zagaranotovano odredbom člana 263. stav 1. i 2. ZKP BiH, jeste da zabrani postavljanje određenog pitanja, koje diskreciono pravo je predsjednik prvostepenog vijeća u konkretnoj situaciji iskoristio, zabranjujući postavljeno pitanje uz obrazloženje da se branilac prilikom njegovog postavljanja kretao izvan okvira direktnog ispitivanja, istovremeno ukazujući da branilac okolnosti koje je postavljanjem

takvog pitanja nastojao razjasniti, može razjasniti na drugi način, izvođenjem drugih dokaza.

18. Iako je tačno da odredba člana 262. stav 1. ZKP BiH daje mogućnost da se u okviru unakrsnog ispitivanja svjedoka, pa i optuženog u toj poziciji, postavljaju i pitanja u korist vlastitih tvrdjenja, kako je to i branilac na pretresu, ali i u samoj žalbi pravilno isticao, u konkretnom slučaju postavlja se pitanje refleksije odluke prvostepenog vijeća, kojom je zabranjeno takvo pitanje branioca optuženog saoptuženom kao svjedoku, na ostvarenje prava na odbranu optuženog. U odgovoru na to pitanje ovo vijeće je imalo u vidu obrazloženje koje je s tim u vezi dao branilac optuženog na glavnom pretresu, a što ponavlja i u žalbi, po kojem bi se, odgovorom na navedeno pitanje, pod uvjetom da tada prvooptuženi Zoran Marinić, odgovori na način kako je to branilac očekivao, saznao potencijalni motiv koji je ranije saoptuženi Zoran Marinić, koji je u međuvremenu preminuo, mogao imati za počinjenje zločina koji su predmet optužnice. Kod ovako datog obrazloženja branioca optuženog ovo vijeće je, u kontekstu povrede prava na odbranu optuženog Milića, na koju branilac žalbom ukazuje, cijenilo od kakvog bi uticaja postojanje eventualnog motiva za izvršenje zločina na strani saoptuženog bilo na činjenična utvrđenja u pobijanoj presudi, te pitanje krivice optuženog Milića. Naime, kako to proizilazi iz pobijane presude, prvostepeno vijeće nije poklonilo vjeru iskazu optuženog Zorana Marinića koji je tvrdio da je u kući Topalovića, optuženi Zoran Milić pucao, nego, kako to proizilazi iz obrazloženja presude³, čak prihvatilo iskaz svjedoka B-2, da je optuženi Zoran Marinić uzeo municiju od optuženog Zorana Milića i počeo pucati. Međutim, i takav odgovor na postavljeno pitanje, ne bi bio od bilo kakvog uticaja na pitanje kako prisustva optuženog Milića u obje kuće u kojima su se desili predmetni zločini, tako i pitanje samih radnji koje je ovaj optuženi preduzeo, a u kakvoj situaciji čak i da se utvrdi da je optuženi Marinić imao motiv za počinjenje navedenih zločina, postojanje takvog motiva ne bi ekskulpiralo optuženog Milića. Stoga ovo vijeće nalazi da predmetni žalbeni prigovor branioca optuženog u suštini ide za tim da ospori kredibilitet iskaza optuženog Zorana Marinića kao svjedoka, te da se ovakav prigovor ne može podvesti pod povredu prava na odbranu i time počinjenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d) ZKP BiH.

III. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

A. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG ZORANA MILIĆA

19. Kako branilac u žalbi ističe, prvostepeno vijeće je u pobijanoj presudi, pogrešno utvrdilo činjenično stanje, a kakav zaključak proizilazi iz činjenice da je jedini dokaz koji, po ocjeni branioca, tereti njegovog branjenika, odnosno ukazuje da je druga osoba koja je sa Zoranom Marinićem bila prilikom izvršenja inkriminiranih radnji optuženi Zoran Milić, upravo iskaz samog Zorana Marinića, a koji iskaz je tada optuženi Zoran Marinić dao s

³ Vidjeti paragraf 110

jednim očiglednim ciljem- da ekskulpira sam sebe, pa mu se kao takvom, ne može pokloniti vjera. Pored toga u žalbi se iznosi tvrdnja da iskazi ostalih svjedoka, a koje branilac kroz žalbu analizira, ne potvrđuju činjenično stanje kakvo je utvrđeno od strane prvostepenog vijeća, tačnije da ti iskazi ne potvrđuju da je optuženi Zoran Milić, osoba koja je sa Zoranom Marinićem bila prisutna prilikom izvršenja predmetnih zločina.

20. Prema analizi dokaza koju branilac iznosi u žalbi, osim iskaza optuženog Zorana Marinića kao svjedoka, jedini svjedok koji je u svom iskazu na glavnom pretresu potvrdio da je optuženi Milić osoba koja je sa Zoranom Marinićem počinila predmetne zločine jeste svjedok B-1. Međutim, po ocjeni branioca, riječ je o nepouzdanom svjedoku. Branilac ističe da je u analizi iskaza navedenog svjedoka, prvostepeno vijeće neke bitne stvari „preskočilo“, te taj iskaz cijeni na štetu optuženog Milića, a što da je rezultiralo pogrešnim zaključkom o odlučnim činjenicama u pogledu njegovog prisustva inkriminisanе večeri u kući svjedoka B-1 i kući porodice Topalović. U prilog ovakvih tvrdnji branilac je kroz žalbu detaljno analizirao iskaze koje je svjedok B-1 dao kako na glavnom pretresu, tako i u fazi istrage, ili svjedočeći kao svjedok u drugim predmetima.

21. Po ocjeni branioca, navedeni svjedok, koji je dao više iskaza na okolnost događaja opisanog u tački 1. izreke presude, nedosljedan je upravo u pogledu identifikacije tog drugog lica koje je sa Zoranom Marinićem došlo inkriminiranog dana u kuću u kojoj je on živio. Tako je, kako branilac ističe, svjedok B-1 u prvoj izjavi koju je davao na navedene okolnosti, u vrijeme najbliže inkriminiranom događaju⁴ rekao da je *nakon što je kuća zapaljena vidio da iz iste izlazi Zoran Marinić, sa još jednim nepoznatim licem*. U narednoj izjavi⁵, a vezano za navedeni događaj, svjedok ističe da je *osobe prepoznao, i da su to bili Zoran Marinić i Mirko Milić*. U trećoj izjavi o istom događaju⁶, svjedok prvi put spominje Zorana Milića, kao drugu osobu koja je sa Zoranom Marinićem kritične noći došla njegovoj kući, i to na način da kaže da je *to za njega, u prvi momenat, bio nepoznat vcjnik HVO-a, ali da je sutradan naveče saznao da je riječ o optuženom Zoranu Miliću*. Konačno, u izjavi na glavnom pretresu ističe da je *kritične noći, po povratku iz policije, od Budimir Ive saznao da je drugi vcjnik koji je sa Zoranom Marinićem bio u kući, optuženi Zoran Milić*. Sve navedeno, po ocjeni branioca, ukazuje na nepouzdanost navedenog svjedoka u pogledu identifikacije optuženog Zorana Milića, kao počinioca predmetnog zločina, a to posebno ako se ima u vidu činjenica da čak i osoba po imenu Milić Mirko, kojim imenom u jednoj od navedenih izjava svjedok B-1 identifikuje drugog počinioca predmetnog zločina, postoji, dakle da nije riječ o imaginarnoj osobi, kao i činjenica da svjedok B-4, koja je bila u kući kada se inkriminisani događaj desio, dok je svjedok B-1 događaj posmatrao kroz prozor kuće, rekla da svjedok B-1 nije ništa vidio, da je samo čuo, jer je vani bio mrak, na koji način i navedeni svjedok ukazuje na nepouzdanost iskaza svjedoka B-1, pa branilac smatra da je i to dodatni razlog zbog čega iskazu svjedoka B-1 prvostepeno vijeće nije moglo pokloniti vjeru.

⁴ Izjava svjedoka B-1 data u PS „Busovača“ dana 27.04.1993. godine

⁵ Izjava svjedoka B-1 data u Hagu 27.01.1995. godine

⁶ Izjava svjedoka B-1, data Tužilaštvu BiH 18.07.2012. godine

22. Nadalje, ukazujući na pogrešno utvrđeno činjenično stanje od strane prvostepenog vijeća, branilac je analizirao i iskaz svjedoka B-3, koji je bio na uviđaju događaja opisanog u tački 2. izreke, a koji, kako to branilac ističe, suprotno onome što prvostepeno vijeće navodi u presudi, nije spomenuo optuženog Milića u vezi izvršenja predmetnog krivičnog djela, kao i iskaz svjedoka B-2, koja je bila neposredni očevidac i jedini preživjeli svjedok navedenog zločina, a koja optuženog Milića nije mogla prepoznati kao drugog počinioca.

23. Branilac kroz žalbu ukazuje i na opis druge osobe, koja je sa Zoranom Marinićem došla u kuću svjedoka B-1, a koji je dala njegova supruga, neposredni očevidac predmetnog događaja, svjedok B-4, a koja je rekla da je riječ o osobi koja je imala „čičkavu kosu“, kakvu optuženi nema, da je bio ni visok ni srednji, iz čega po ocjeni branioca proizilazi da je zapravo nizak, a što takođe ne odgovara fizičkim karakteristikama optuženog, te konačno, koja nije primjetila brkove na njegovom licu iako ih je isti, u inkriminisanim periodu nosio. Iskaz svjedoka B-1, u dijelu u kojem opisuje optuženog Milića, takođe se, po ocjeni branioca, ne može prihvatiti pouzdanim, obzirom da je njegova supruga rekla da svjedok B-1 ništa nije mogao vidjeti jer se nalazio van kuće.

24. Konačno branilac se osvrnuo i na iskaze ostalih saslušanih svjedoka na okolnost identifikacije druge osobe koja je sa Zoranom Marinićem počinila predmetne zločine, kao Zorana Milića, te ističe da svjedok Duško Grubišić, koji je, kako je istakao, čuo da je Zoran Milić zajedno sa Zoranom Marinićem počinio predmetni zločin, ta posredna saznanja koja je prenio, dobio, kako to proizilazi iz njegovog iskaza, od svjedoka A, a koji svjedok, niti jednom riječju na glavnom pretresu, nije spomenuo optuženog Milića kao počinioca predmetnih zločina. Nadalje, svjedok Jure Čavara, je takođe samo čuo da je optuženi Milić bio u društvu Zorana Marinića u vrijeme počinjenja zločina, ali kako je istakao, on ne posjeduje stvarna saznanja o predmetnom događaju. Ostali svjedoci saslušani na predmetne okolnosti, i to svjedok C, Žarko Milić, Enver Prolaz, Željko Laštro, optuženog Milića kao počinioca predmetnog zločina, ne spominju.

25. Sve navedeno, po ocjeni branioca, ukazuje da nije dokazano da je optuženi Zoran Milić, počinio krivično djelo koje mu je stavljeno na teret. To posebno, kada se imaju u vidu i iskazi svjedoka odbrane O-1 i O-2, koje su pozitivno govorile o optuženom Miliću, ističući da je njih i njihove porodice, kao građane muslimanske nacionalnosti upravo on spasio, omogućivši da borave u njegovoj kući. Takav postupak optuženog Milića, kako branilac ističe, ne bi imao logike da je počinio zločine koji su mu stavljeni na teret, jer je nelogično da je određene Bošnjake štitio, a u odnosu na druge činio zločine. Iz svih navedenih razloga, branilac smatra da je u pobijanoj presudi činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

B. ZAKLJUČAK APELACIONOG VIJEĆA

26. Imajući u vidu da branilac nije osporavao predmetne događaje, kao ni da su se odigrali na način činjenično opisan u tačkama 1. i 2. izreke presude, nego samo involviranost optuženog Zorana Milića u izvršenje inkriminiranih radnji, to će i ovo vijeće, krećući se u granicama istaknutih žalbenih prigovora, dati svoju ocjenu u pogledu pravilnosti činjeničnog zaključka prvostepenog vijeća da je upravo optuženi Zoran Milić bio taj drugi vojnik koji je zajedno sa Zoranom Marinićem, došao najprije u kuću svjedoka B-1, a potom u kuću Sabrije Topalovića, gdje su počinili inkriminirane radnje.

27. Suprotno istaknutim žalbenim prigovorima, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo činjenično stanje, kada je na temelju svestrane ocjene svih izvedenih dokaza, zaključilo da je osoba koja je sa Zoranom Marinićem počinila predmetne zločine, upravo optuženi Zoran Milić.

28. Prije svega, kada je riječ o iskazu optuženog Zorana Marinića kao svjedoka, apelaciono vijeće nalazi da prvostepeno vijeće nije, kako to branilac žalbom nastoji prikazati, presudu donijelo isključivo na temelju iskaza navedenog svjedoka. Naime, iskaz svjedoka, tada optuženog Marinića, analiziran je u vezi sa svim drugim izvedenim dokazima, koji potvrđuju prisustvo optuženog Milića u obje kuće u kojima su počinjene inkriminirane radnje, a njegovom iskazu vijeće je poklonilo vjeru samo u dijelu iskaza koji je bio saglasan drugim izvedenim dokazima. Tako prvostepeno vijeće, a kako to proizilazi iz obrazloženja presude, iskazu svjedoka Marinića nije poklonilo vjeru u pogledu činjenice da je optuženi Milić pucao i pobio ljude u kući Topalovića, jer takva tvrdnja svjedoka optuženog Marinića nije potkrijepljena bilo kojim drugim izvedenim dokazom.

29. Nadalje, tačno je da supruga svjedoka B-1, svjedokinja B-4, kao neposredno oštećena inkriminiranim događajem opisanim u tački 1. izreke presude, kao ni svjedokinja B-2, kao neposredno oštećena inkriminiranim događajem opisanim u tački 2. izreke presude, nisu mogle identifikovati, a niti u sudnici prepoznati, optuženog Zorana Milića, kao osobu koja je, zajedno sa Zoranom Marinićem, kojeg su obje svjedokinje od ranije dobro poznavale, pa samim tim i identifikovale, došla kritične noći, u njihove kuće, nego su se obje izjasnile da je taj drugi vojnik njima nepoznata osoba. Međutim, po ocjeni ovog vijeća, prvostepeno vijeće je na temelju niza drugih, posrednih dokaza, koji su međusobno saglasni i potkrijepljeni u pogledu odlučnih činjenica, pravilno utvrdilo da je taj drugi vojnik upravo optuženi Zoran Milić.

30. Tačno je i da je još jedan svjedok, očevidac događaja koji je opisan u tački 1. izreke presude, preživio i svjedočio na okolnosti koje su mu poznate, dok su svi ostali neposredni očevici događaja opisanog u tački 2. izreke presude, izuzev svjedokinje B-2, ubijeni, a to je svjedok B-1. Međutim, bez obzira što branilac u žalbi uočava određene nedosljednosti u iskazu ovog svjedoka u pogledu identifikacije tog drugog vojnika koji je sa Zoranom Marinićem, došao u kuću svjedoka B-1 tražeći ga, a potom i počinio inkriminirane radnje, te nedosljednosti u iskazu navedenog svjedoka, ako se isti svestrano analizira i ocijeni, nisu takvog značaja da bi obezvrijedile značaj i pouzdanost

njegovog iskaza, a što će vijeće u daljem obrazloženju posebno analizirati.

31. Prije svega, ovo vijeće nalazi da branilac, kada analizira dokaze Tužilaštva, zanemaruje, po ocjeni ovog vijeća, za utvrđivanje odlučnih činjenica jedan veoma važan iskaz, kao i materijalne dokaze izvedene od strane Tužilaštva. Naime, branilac se samo ovlaš osvrće na iskaz svjedoka B-3, koji je u inkriminisanom periodu, već jutro nakon ubistva u kući Topalovića (događaj opisan u tački 2. izreke presude), kao pripadnik vojne policije, bio angažovan na uviđaju povodom predmetnog događaja i pri tome taj iskaz, u žalbi pogrešno interpretira. Naime, svjedok B-3, koji je dakle od momenta kada su počela pristizati prva saznanja o ubistvu u kući Topalovića, kako je u svom iskazu istakao, bio angažovan na rasvjetljavanju predmetnog zločina, potvrdio je da su osobu, koja je sa Zoranom Marinićem bila uključena u izvršenje predmetnih zločina, naknadno identificirali, te saznali da se radi o izvjesnom Zoranu Miliću, a za kojeg su potom došli do saznanja i da se između ostalog u to vrijeme intenzivno družio sa Zoranom Marinićem. Dakle, branilac neosnovano u žalbi ističe da svjedok B-3 u svom iskazu nije optuženog Milića pomenuo kao počinioca zločina, nego naprotiv, ovaj svjedok, koji iako nije imao neposredna, nego posredna, ali jako utemeljena saznanja o predmetnom zločinu, optuženog Milića dovodi u direktnu vezu sa istim, kao jednog od počinitelja.

32. Nadalje, iako je svjedok B-3, kako je opisao u svom iskazu, prestao raditi na istrazi predmetnog događaja, te daljih saznanja o dešavanjima u tom pravcu nema, na pouzdanost njegovog iskaza ukazuju materijalni dokazi, na koje se branilac u žalbi ne osvrće niti jednom riječi. Naime, iz dokaza T-8⁷, T-9⁸ i T-10⁹, proizilazi da je optuženi Zoran Milić, zajedno sa Zoranom Marinićem, kratko nakon počinjenja zločina bio lišen slobode, izdata je naredba za njihovo privođenje, kao i doneseno rješenje o određivanju pritvora, upravo iz razloga što je postojao *osnov sumnje* da su počinili predmetni zločin-ubistvo u kući Topalovića.

33. I svjedok Željko Laštro, takođe član komisije koja je vršila uviđaj 27.04.1993. godine u mjestu Jurićeve bare, opisujući predmetni događaj istakao je da su od komšija već tada saznali da je jedna osoba, koja je učestvovala u ubistvu stanara kuće Topalovića, Zoran Marinić zvan Švabo, a da je druga osoba njima u to vrijeme bila nepoznata. Iako je svjedok prestao dalje raditi na istrazi i rasvjetljavanju počinjenog ubistva, kako ističe, njih trojica koji su taj prvi dan nakon ubistva radili na predmetu, predali su slučaj svojim šefovima, a nije mu poznato ko je nastavio raditi na istom, ali poznato mu je da je u vezi sa navedenim zločinom osumnjičenima određen pritvor. Iz rješenja o određivanju pritvora¹⁰, proizilazi da je Zoran Milić jedna od osoba kojoj je određen pritvor u vezi sa predmetnim zločinom.

34. Nadalje, kako je to pravilno cijenjeno i od strane prvostepenog vijeća, svjedoci Jure Čavara i Žarko Milić, takođe su optuženog Milića doveli u vezu sa predmetnim

⁷ Rješenje o određivanju pritvora prema Zoranu Mariniću i Zoranu Miliću broj 02-4/3-07-36793 od 27.04.1993. godine

⁸ Zahtjev za privođenje Zorana Marinića i Zorana Milića broj 501/93 od 25.05.1993. godine

⁹ Zapovjed za dovođenje Zorana Marinića i Zorana Milića broj 02-4/3-01/III-07-35/93 od 29.10.1993. godine

¹⁰ Dokaz T-8

događajem, ističući da su čuli za ubistva u kući Topalovića kao i ko su počinio istih. Svjedok Žarko Milić, kako je istakao u svom iskazu, čuo je da su Zoran Marinić i Zoran Milić pucali po kućama i da je bilo mrtvih, dok je svjedok Jure Čavara, putem televizije čuo za ubistvo troje bošnjačkih civila u selu Ravan, te da su ista počinili Zoran Marinić zvani Švabo i Zoran Milić zvani Maslanica, a svjedok je kasnije, u junu-julu mjesecu iste godine, viđao Zorana Marinića kad je dolazio kod Zorana Milića u posjetu. Konačno, svjedok B-1, kao neposredni očevidac predmetnih događaja, identifikovao je optuženog Zorana Milića, kao vojnika HVO-a koji je sa Zoranom Marinićem kritične noći, u potrazi upravo za svjedokom B-1, došao njegovoj kući.

35. Iako branilac osnovano ukazuje da iskaz svjedoka B-1, sadrži određene nedosljednosti, jer je isti tek u izjavi datoj u Tužilaštvu, kao jednog od počinilaca predmetnog zločina, i osobu koja je zajedno sa Zoranom Marinićem došla u njegovu kuću, identifikovao optuženog Zorana Milića, isti se, po ocjeni ovog vijeća ne može u cijelosti zanemariti. Naime, iako branilac nastoji kroz analizu iskaza navedenog svjedoka, istog prikazati kao potpuno nepouzdanog, sagledavanjem njegovih iskaza u cjelini, po ocjeni ovog vijeća, stiče se utisak da razlike, na koje branilac ukazuje, nisu u toj mjeri krucijalne, da bi se iskaz svjedoka u cijelosti zanemario. Naime, tačno da je svjedok u prvoj izjavi koju je davao u kancelariji u Busovači, rekao da je osoba, koja je kritične noći sa Zoranom Marinićem došla u njegovu kuću, vojnik koji je njemu bio nepoznat. U drugoj izjavi, datoj u postupku pred Haškim tribunalom, isti govoreći o toj drugoj osobi, kaže da je u pitanju Milić, ali navodi pogrešno ime- Mirko. Svjedok međutim u svojim kasnijim izjavama, pojašnjava da je drugi vojnik HVO-a, koji je kritične noći došao njegovoj kući, u prvi mah njemu bio nepoznat, ali je kasnije iste noći saznao da je riječ o optuženom Zoranu Miliću, a da je u izjavi datoj u Haškom tribunalu, opisujući isti događaj, vjerovatno rekao ime Mirko iz razloga što je komšinica u čiju kuću je naknadno došao rekla „*sramota Mirku što to uradi*“.

36. Svjedok je, u svojoj izjavi datoj u Tužilaštvu¹¹ istakao da je druga osoba koja je sa Zoranom Marinićem, kojeg je on od ranije poznavao, došla njegovoj kući, optuženi Zoran Milić, opisavši ga da je „*imao brkove i bio malo proćelav*“. I sam branilac, kada ukazuje na navodno nedosljedan opis optuženog Milića kojeg je dala svjedokinja B-4, koja je bila neposredni očevidac predmetnog događaja, ističe da svjedokinja ne navodi kao karakteristiku na licu optuženog brkove koje je u to vrijeme nosio, a što je logično da prvo bude primjećeno na licu muškarca. Dakle, branilac iako osporavajući iskaz svjedoka B-1 ističe da je svjedok dao opis optuženog kako danas izgleda, potvrđuje da je optuženi i u inkriminisanom periodu nosio brkove, kako je to svjedok B-1 i primjetio.

37. Nadalje, branilac u nastojanju da u potpunosti dovede u sumnju iskaz svjedoka B-1 ističe da je njegova supruga rekla „*da on n,je ništa vidio nego samo čuo*“, te sam branilac tvrdi da obzirom da je napolju bio mrak, a svjedok događaj u kući posmatrao kroz prozor, isti nije ništa mogao vidjeti. Međutim, svjedok je upravo i na okolnosti toga šta je mogao vidjeti od dešavanja u kući, obzirom na položaj sa kojeg je cijeli događaj pratio, svjedočio na glavnom pretresu, pa je istakao da je gorjelo svjetlo u kuhinji, a ne u

¹¹ Zapisnik o ispitivanju svjedoka B-1 broj T20 0 KTRZ 0002628 12 od 18.07.2012. godine

dnevnom boravku, da je to smanjivalo vidljivost, ali je neke stvari mogao vidjeti. Nasuprot tvrdnji branioca, po ocjeni ovog vijeća, logično i u potpunosti realno je da se iz mraka koji je bio napolju, unutrašnjost kuće u kojoj postoji neki, iako oslabljen izvor svjetlosti, može vidjeti šta se dešava. Da je svjedok istinito svjedočio o onome što je zaista vidio, može se zaključiti i iz činjenice što svjedok, primjerice, kada govori da je vozilo plava „Lada“ karavan, a za koju mu je poznato da ju je vozio Zoran Marinić, krenulo od njegove kuće, prema kući Topalovića, na pitanje tužiteljice je li vidio vojnike koji su bili u njegovoj kući lično u vozilu te prilike, istakao „A, čekajte malo, onaj, pošto je vozilo, noć je onaj, svjetla su upajena prema meni, da li bi Vi vidili nekoga u vozilu?“. Dakle i navedena okolnost ukazuje da je svjedok pouzdano iznio svoja saznanja o događajima inkriminirane noći, bez namjere da nekoga neosnovano tereti.

38. Po ocjeni ovog vijeća, kada se svi izvedeni dokazi analiziraju, kako zasebno, tako i dovođenjem istih u međusobnu vezu, proizilazi zaključak, a kakav je pravilno izveden i od strane prvostepenog vijeća, da je drugi vojnik HVO-a koji je zajedno sa Zoranom Marinićem došao najprije u kuću svjedoka B-1, a potom u kuću Topalovića, gdje su i počinili zločine činjenično opisane u tačkama 1. i 2. izreke pobijane presude, upravo optuženi Zoran Milić. Ni iskazi svjedoka odbrane O-1 i O-2, po ocjeni ovog vijeća, ne dovode u sumnju takav zaključak prvostepenog vijeća, ali okolnost, da je optuženi u svojoj kući u to ratno vrijeme smjestio dvije muslimanske porodice nije zanemariva u kontekstu ocjene ličnosti optuženog, a što je od značaja za odmjeravanje kazne.

39. Imajući u vidu sve navedeno, apelaciono vijeće nalazi da su neosnovani žalbeni prigovori branioca optuženog koji se tiču pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja, pa je prigovore branioca izjavljene po osnovu člana 299. ZKP BiH, kao takve valjalo i odbiti.

IV. ODLUKA O KRIVIČNO PRAVNOJ SANKCIJI

A. ŽALBA TUŽILAŠTVA

40. Tužilaštvo je izjavilo žalbu protiv prvostepene presude zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji, nalazeći da izrečena kazna, koja je, kako se to ističe u žalbi, nešto iznad zakonom propisanog minimuma, nije adekvatna prirodi i težini počinjenog krivičnog djela. U žalbi se naglašava kako je pobijanom presudom utvrđeno da je optuženi pokazao bezobzirnost spram dobi, spola i zdravstvenog stanja žrtava, ali da to, po ocjeni Tužilaštva, prvostepeno vijeće prilikom odmjeravanja kazne optuženom nije cijenilo u dovoljnoj mjeri kao otežavajuću okolnost. Nasuprot otežavajućim okolnostima, koje po ocjeni Tužilaštva, od strane prvostepenog vijeća, nisu cijenjene u dovoljnoj mjeri, olakšavajućim okolnostima, koje je prvostepeno vijeće paušalno prihvatilo, pridat je prevelik značaj. Posebno se u žalbi Tužilaštva problematizira prihvatanje ranije neosuđivanosti optuženog kao olakšavajuće okolnosti, pri čemu se navodi da polazeći od prirode krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim i koje može biti počinjeno samo za vrijeme oružanog sukoba ili neposredne ratne opasnosti, isključena je mogućnost

da je počinitelj isto krivično djelo mogao ranije počiniti, pa time ranija neosuđivanost optuženog, po ocjeni Tužilaštva, gubi značaj olakšavajuće okolnosti. Iz navedenih razloga, po ocjeni Tužilaštva, odluka o kazni je neopravdana i nepravedna, izrečena kazna od 9 (devet) godina zatvora, nije primjerena ni težini, ni posljedicama predmetnog krivičnog djela, zbog čega je u žalbi predloženo da se pobijana presuda preinači na način da se optuženom izrekne kazna zatvora u trajanju dužem od izrečene.

B. ŽALBA BRANIoca OPTUŽENOG ZORANA MILIĆA

41. Branilac optuženog, pobija prvostepenu presudu i zbog odluke o kazni koja je izrečena optuženom, nalazeći da je ista, od strane prvostepenog vijeća, prestrogo odmjerena. Naime, kako branilac ističe, iako je prvostepeno vijeće, objektivno cijenilo okolnosti kakve su zdravstveno stanje i porodično stanje optuženog, kao i njegovu raniju neosuđivanost, istima nije priznat karakter osobito olakšavajućih okolnosti, a kakav po ocjeni branioca imaju. Osim toga, po ocjeni branioca, u svjetlu olakšavajućih okolnosti, prvostepeno vijeće je moralo cijeniti i činjenicu da je optuženi Zoran Milić spasio dvije bošnjačke porodice sa oko 10 članova, koja okolnost, po ocjeni branioca, takođe ima karakter osobito olakšavajuće.

C. ZAKLJUČAK APELACIONOG VIJEĆA

42. Po ocjeni ovog vijeća, prvostepeno vijeće, iako je pravilno utvrdilo činjenično stanje u pogledu postojanja djela i krivice optuženog, u postupku odmjeravanja kazne za isto, nije na adekvatan način cijenilo sve okolnosti koje mogu biti od značaja da kazna bude veća ili manja, tačnije u konkretnom slučaju, a kako to branilac osnovano žalbom ukazuje, nije u dovoljnoj mjeri cijenilo sve olakšavajuće okolnosti koje su prisutne na strani optuženog Zorana Milića.

43. Nasuprot prigovoru Tužilaštva, koje ukazuje da otežavajuće okolnosti na strani optuženog, nisu cijenjene u dovoljnoj mjeri, apelaciono vijeće nalazi da je, kako to proizilazi iz paragrafa 167. pobijane presude, prvostepeno vijeće upravo cijenilo činjenicu da je predmetno krivično djelo, učinjeno prema ženama, djeci i starijoj invalidnoj osobi, koje osobe su posebno ranjive, kao i da je pobijeno više članova jedne iste porodice (Topalović), kojim okolnostima je priznat karakter otežavajućih okolnosti.

44. Nadalje, iako je tačno da je krivično djelo ratnog zločina, moguće samo počiniti u vrijeme oružanog sukoba ili neposredne ratne opasnosti, kako to Tužilaštvo osnovano žalbom ukazuje, ipak činjenica da je optuženi ranije neosuđivan, pri čemu se ne radi samo o pitanju osude za istovrsna krivična djela, ukazuje da nije riječ o osobi sklonoj kriminalnom ponašanju, pa je stoga, bez obzira na prirodu predmetnog krivičnog djela, po ocjeni ovog vijeća i ta okolnost, pravilno cijenjena od strane prvostepenog vijeća kao olakšavajuća okolnost.

45. U kontekstu olakšavajućih okolnosti, po ocjeni ovog vijeća, a kako to branilac

osnovano žalbom ukazuje, prvostepeno vijeće je propustilo cijeniti postupak optuženog koji je, kako su to u svojim iskazima potvrdile svjedokinje O-1 i O-2, njihove porodice, a riječ je o Bošnjačkim porodicama koje su ukupno brojale oko deset članova, za vrijeme rata smjestio u svoju kuću. Takvim postupkom optuženi je očigledno ispoljio i humani karakter svoje ličnosti, a čemu nesumnjivo, u svjetlu odmjeravanja krivične sankcije, treba priznati karakter olakšavajuće okolnosti.

46. Navedena olakšavajuća okolnost, kao i ostale olakšavajuće okolnosti koje su pravilno utvrđene od strane prvostepenog vijeća a koje se tiču slabijeg zdravstvenog stanja optuženog (osoba koja je pretrpjela moždani udar) i njegovih porodičnih prilika (porodičan čovjek i otac četvero djece), a na koje branilac žalbom ukazuje, ni po ocjeni ovog vijeća, a suprotno istaknutim žalbenim prigovorima, posmatrane u njihovoj ukupnosti, nemaju taj značaj da bi im se priznao karakter osobito olakšavajućih okolnosti koje bi opravdale ublažavanje kazne ispod zakonom propisanog minimuma za predmetno krivično djelo.

47. Ipak, cijeneći sve navedene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, kao i sve okolnosti konkretnog slučaja, a naročito individualni doprinos optuženog u izvršenju inkriminacija za koje je oglašen krivim, posebno u radnjama iz tačke 2. izreke pobijane presude, jer nije riječ o osobi koja je pucala u članove porodice Topalović, ovo vijeće je našlo da je kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina adekvatna težini krivičnog djela i stepenu krivice optuženog, kao i ostalim okolnostima koje se odnose na njegovu ličnost, te da će se i ovako odmjerenom kaznom u potpunosti moći ostvariti svrha kažnjavanja propisana u članu 33. preuzetog KZ SFRJ, i to kako sa aspekta specijalne, tako i generalne prevencije.

48. Stoga je ovo vijeće žalbu branioca ocijenilo djelimično osnovanom, dok je žalbu Tužilaštva, kojom je osporavana odluka o krivičnopravnoj sankciji, ocijenilo neosnovanom i kao takvu odbilo.

49. Iz navedenih razloga, a na osnovu člana 314.stav 1. ZKP BiH, apelaciono vijeće je djelimičnim uvažavanjem žalbe branioca optuženog, preinačilo prvostepenu presudu u dijelu odluke o kazni i odlučilo kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Nevena Aličehajić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Azra Miletić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.